

[Gerda Mundt.]

store Ansvar for Lovgivningen, skal hjælpe de unge til at stifte Hjem, uden at de behøver at vente mange Aar, og jeg mener ogsaa, at Bestræbelserne herfor vil komme mere og mere frem i Lovgivningen i den følgende Tid, saaledes ogsaa, at der vil blive givet langt større Skattefradrag for Børn, end der gives for Øjeblikket.

Vi ældre maa i det hele taget paa mange Punkter være villige til at forandre vore Standpunkter. Lad mig f. Eks. bare nævne Sygeplejerskerne. Hvorfor skulde de ikke have Lov til at være gift og have deres Hjem, naar de har den 8 Timers Arbejdsdag? Det er ikke mere end et rimeligt Krav fra deres Side, og hvis man ikke vil imødekomme det, saa modarbejder man i Virkeligheden det, som vi ønsker fra alle Sider, at støtte Hjemmene og lade Børnene vokse op inden for Hjemmene.

Der er i Lovforslaget om Ægtebørn, altsaa det første af Lovforslagene, nogle nye Tilføjelser om Ret til Bidrag fra det offentlige til Børn, hvis Forældre er skilt eller separeret. Hvis den Ægtefælle, som har faaet Forældremagten, dør, og Forældremagten overgaar til den anden Ægtefælle, kan vedkommende ikke efter de nugældende Regler faa Bidrag fra det offentlige. Det foreslaas forandret, og det vil vi sikkert kunne støtte.

For Resten maa jeg sige, at det er et meget sørgeligt Kapitel, dette med Børn af Forældre, som er skilt. Jeg tror, at Forældre mange Gange ikke aner, hvilke næsten uhelbredelige Saar de bibringer deres Børn, naar de skilles. Børnene forstaa eller aner mere, end de fleste voksne tror, og de lider dybt under Splittelsen i Hjemmet. Det er ogsaa ofte til Skade for de Børn, naar de skal — hvad skal jeg sige, deles, naar de skal tilbringe en Tid hos hver af Forældrene. Barnet bør være fast knyttet ogsaa i dette Tilfælde til den af Forældrene, hos hvem det har sit Hjem, helst et Hjem, hvor der er Kærlighed, for det er det, Barnet trænger til. Ofte er i Virkeligheden de Børn, hvis Forældre er skilt, endnu vanskeligere stilledes end de, der er født uden for Ægteskab. Den Resignation, den Vilje til at bære Byrden, selv om de er tunge, som ofte maa til, for at man bliver ved at dele Hjem under vanskelige Forhold, vil bære Frugt igennem Børnene. I alle Tilfælde bør Barnet knyttes til den af Forældrene, som det staa nærmest, og Barnet, som er født uden for Ægteskab, vil i de allerfleste Tilfælde knyttes nærmest til Moderen, saadan som der ogsaa regnes

med i de Love, vi har, og i de Lovforslag, der er forelagt her.

Hovedforslaget er jo et Forslag til Lov om Børn født uden for Ægteskab. Den egentlige Grund til, at Lovforslagene er blevet forelagt, er jo den, at man vil give disse Børn en bedre Stilling, og jeg skal ikke paa nogen Maade nægte, at de trænger til en bedre Stilling. Ogsaa for Mødre, som har deres Børn uden for Ægteskab, er det Barnet, som det dybest og først drejer sig om. Der er den dybeste Sammenhæng mellem Barnet og Moderen. Hvor meget Barnet legemligt og sjæleligt bliver præget af Moderns Sindstilstand og Ernæringsforhold, medens hun bærer Barnet under sit Hjerte, det kan vi ikke udmaale, og jeg tror aldrig, trods al Videnskab, at vi vil kunne gøre det.

Men den Moder, som uden at være gift skal føde sit Barn, er næsten altid ulykkelig og ene stillet. Den, der burde hjælpe hende, gør ofte det modsatte. Det er ikke mange Dage siden, vi læste i Aviserne om en ung Kvinde, som var død under Forsøg paa at afbryde sit Svangerskab, og blandt hendes Papirer fandtes et Brev fra den Mand, som var Barnefaderen, hvori han skrev, at hun maatte se at faa sit Svangerskab afbrudt, da han ikke kunde hjælpe hende. Det er kun et af Tusinder af Tilfælde, som raaber om Hjælp, og vi maa alle sammen se at faa forandret vor Indstilling til den Kvinde, som skal føde et Barn.

Jeg har selv ofte siddet over for en Kvinde, som kom og bad mig om Hjælp og Raad, og jeg har talt med hende om Barnet, dybt grebet af den vanskelige Stilling, hun var i. Jeg har ofte paa egne og paa Samfundets Vegne skammet mig over, at hun var saa ulykkelig stillet, som hun var. Igennem Samtalen har jeg undertiden faaet hende til at forstaa, at det, som det gjaldt om nu, hvor hun ønskede, at det, der var sket, aldrig var sket, var at finde den rigtige Vej ud af den Situation, der nu saa saa mørk ud, og jeg har sagt, at jeg vilde agte og ære hende, hvis hun rettede sig op, bar Byrden og tog Ansvaret. Det kan hun som Kvinde ogsaa gøre, men vi skal alle hjælpe hende. Og kom vi saa til at tale om Barnet, sagde hun ofte: Skal jeg faa Barnet, vil jeg ogsaa helst selv beholde det. Dermed var i Virkeligheden Tanken paa Barnet blevet det herskende i hendes Sind.

Der er ingen, der har udtrykt det saa stærkt som Forfatteren Kaj Munk, og jeg maa maaske med Formandens Tilladelse have Lov til et Par ganske korte Citater af